

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **nezletilý M. K.**, narozený X
státní občanství Ukrajina
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČO 06215912
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2019, č. j. MV-102887-5/SO-2019

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce, zastoupen svým zákonným zástupcem V. K. se žalobou podanou jeho právním zástupcem k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 24. 6. 2019, č. j. OAM-13795-11/TP-2018, jímž byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 3. 10. 2018 o povolení k trvalému pobytu za účelem

sloučení s rodinou dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to pro nesplnění podmínky uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

2. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí neshledal, že by byl naplněn důvod žádosti, tj. společné soužití žalobce s otcem, který má sice trvalý pobyt na území České republiky, avšak žalobce je kojencem mladším 1 roku a je v péči matky, která na území České republiky upraven pobyt nemá. Otec žalobce není jako živitel rodiny schopen zajistit žalobci potřebnou péči. Správní orgán na základě provedeného řízení a dokazování dovodil, že ke společnému soužití žalobce s jeho otcem na území České republiky by s ohledem na velmi nízký věk žalobce nemohlo docházet ani po případném povolení k trvalému pobytu.
3. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítal, že rodina usiluje o společné soužití, přičemž žádost matky o bytové oprávnění byla zamítnuta pro nedostatek příjmů neprokázáním skutečných nákladů na bydlení. Žalobce požadoval zohlednit, že je kojencem v péči matky, a proto se musí s matkou každé 3 měsíce vracet na Ukrajinu, neboť její pobyt na území je časově omezen. V souvislosti s tím poukazoval na nedostatečné posouzení dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce a jeho rodiny.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšla ze zjištění, že matka žalobce nemá na území České republiky upraven pobyt a dle vyjádření otce žalobce nemá v úmyslu žádat o udělení bytového oprávnění. Z dokazování vyplynulo, že žalobce je s ohledem na svůj nízký věk vázán na matku, což sám potvrzuje i v podaném odvolání.
5. Žalovaná přdestřela smysl a účel ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, které směřují k umožnění společného soužití rodinných příslušníků již od doby vydání povolení, nikoliv v budoucnu, a k této době by s ohledem na pracovní vytížení otce žalobce a nedostatku bytového oprávnění matky nebylo možné společné soužití realizovat. Žalobce by i nadále odjížděl s matkou do země původu, což může činit i na základě bezvízového styku, jako doposud. Žalovaná nevyloučila možnost bytového oprávnění matky v budoucnu, avšak v dané věci posuzovala naplnění podmínek společného soužití na základě skutkového a právního stavu v době podání žádosti, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. K odvolací námitce ohledně dopadu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce žalovaná poukázala na vlastní odvolací argumentaci, v níž žalobce sám přiznává, že nyní nemůže bez matky pobývat na území České republiky, a kladné rozhodnutí o žádosti by ani nevedlo k umožnění pobytu matce, na níž je žalobce závislý.
6. Z uvedených důvodů žalovaná neshledala podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu žalobci dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a proto rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

7. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům ust. § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 3 a § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).
8. Žalobce konkrétně rozporuje, že by jeho žádost nesplňovala podmínky pro vydání povolení k pobytu. Poukazuje na to, že smyslem jeho žádosti je soužití ve společné domácnosti s otcem, který jej společně s jeho matkou živí a který má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Manželka otce a zároveň matka žalobce, na které je žalobce vzhledem k svému věku závislý (otec v důsledku zaměstnání nemá možnost se o žalobce starat), nemá dosud na území České republiky upraven pobyt, a tak je spolu s žalobcem nucena cestovat každé tři měsíce na Ukrajinu. Nebude-li žalobci udělen pobyt, bude muset na Ukrajinu vycestovat také otec. Žalobce shledává napadené rozhodnutí nespravedlivé a přepjatě formalistické ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.
9. Žalobce namítá i nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaným. Žalobce má za to, že žalovaná neposoudila vazby žalobce na území České republiky, kdy žalobce chce na území České republiky žít společně se svým otcem a pokud možno i s matkou, pokud zde budou mít oba povolen pobyt. Žalovaná neučinila nic pro to, aby posoudila všechny podstatná hlediska dle citovaného zákonného ustanovení, přičemž jde o minimální počet okruhů okolností, který má vliv na zodpovězení otázky „přiměřenosti“ dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele.
10. Žalobce s ohledem na shora uvedené skutečnosti navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na svém rozhodnutí, žalobce v žalobě nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
12. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Usnesením ze dne 10.10.2019, č.j. 9A 118/2019-30 Městský soud v Praze nejprve rozhodl tak, že nepřiznal žalobě odkladný účinek, vycházející ze skutečnosti, že žalobce jako dítě a kojeneček ve velmi nízkém věku je závislý na matce a jeho matka trvale, s výjimkami krátkodobých pobytů na území České republiky, žije v zemi jejího původu.
14. Soud nařídil ve věci jednání, před jeho konáním však zástupce žalobce kontaktoval soud s omluvou své neúčasti při jednání s tím, že nepožaduje odročení jednání a souhlasil

s projednáním žaloby a rozhodnutím soudu bez jeho účasti. Žalovaný se rovněž z účasti na jednání omluvil.

15. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Žaloba není důvodná.
17. K námitkám žalobce, jen obecně poukazujícím na porušení ust. § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 3, § 2 odst. 3 a 4 správního řádu žalovanou soud uvádí, že žalobce nikterak neimplikuje, jakými skutkovými a právními závěry se žalovaná porušení jednotlivě označených ustanovení dopustila.
18. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
19. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
20. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
21. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno, že by bylo vydáno na základě stavu věci, o němž by byly důvodné pochybnosti a že by žalovaná v odvolacím řízení při posuzování souladu závěrů správního orgánu 1. stupně a jím vedeného řízení se zákonem pochybila. Z napadeného rozhodnutí jsou seznatelné skutkové a právní úvahy, na základě jakých žalovaná rozhodovala a které se týkají hodnocení možnosti společného soužití žalobce s jeho otcem na území České republiky, k čemuž směřovala žalobcova žádost. Skutkový stav, který byl rozhodný pro posouzení podmínek společného soužití na území byl dostatečně zjištěn a hodnocen již v řízení před správním orgánem 1. stupně, kdy tento správní orgán vycházel jak z šetření orgánů Policie ČR při pobytové kontrole dne 13.2.2019, tak z výpovědi otce žalobce ze dne 15. 4. 2019, který vypovídal k rodinným poměrům, k pobytovému režimu matky žalobce (vždy pouze tříměsíční pobyt), k případným plánům do budoucna, nemá-li matka na území České republiky upraven pobyt, to především při zohlednění věku žalobce. Z výpovědi otce žalobce vyplynulo, že žalobce přijíždí do České republiky s matkou vždy na 3 měsíce, na

biometrický pas, matce se nepodařilo zajistit si povolení k pobytu na území České republiky a žalobce tedy vzhledem k nízkému věku musí cestovat s ní. Otec rozmýšlí, zda se nevrátit na Ukrajinu s ohledem na to, že takto musí matka se žalobcem vždy každé 3 měsíce odjíždět domů. Rovněž v podaném odvolání žalobce zastoupen zákonným zástupcem – otcem sám potvrdil, že jako nezletilé dítě mladšího roku – kojenec vyžaduje neustálou péči matky, kterou otec nemůže zajistit, neboť nemůže přestat pracovat a věnovat se péči o žadatele. Napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu 1. stupně, které, jak je ustáleně judikováno správními soudy, tvoří s odvolacím rozhodnutím jeden celek, tedy vycházelo z náležitě zjištěného skutkového stavu, tento skutkový stav vzala žalovaná zcela opodstatněně za relevantní při posuzování možnosti společného soužití žalobce s otcem na území České republiky, přičemž jako rozhodující nevedl k závěru, že by skutečným důvodem žádosti bylo společné soužití žalobce s jeho otcem na území České republiky.

22. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území.
23. Podle citovaného zákonného ustanovení je zapotřebí, aby žalobce prokázal, že existují takové životní okolnosti žalobce a jeho rodiny, aby důvod a účel podané žádosti byl reálný. Takové okolnosti v době rozhodování správních orgánů nastoleny nebyly, spíše naopak svědčily o nezbytnosti společného soužití žalobce s jeho matkou. V době, kdy byla žádost podána nic nenasvědčovalo důvodu žádosti, ale ani zájmu žalobce jako kojence realizovat společné soužití se svým otcem. Ačkoli se žalobce narodil na území České republiky a otcí bylo již dříve uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky s platností od 20. 2. 2013, matce nebyl na území České republiky pobyt žádným způsobem upraven – žádost o vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem „rodinný“ byla dne 31. 8. 2018 dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta. Matka tedy nemá na území České republiky vydáno žádné pobytové oprávnění, ani o něj ke dni vydání napadeného rozhodnutí nezažádala, jak uvedla žalovaná, a žalobce tuto skutečnost nerozporoval. Argument žalované na str. 4 napadeného rozhodnutí, že pokud by žalobci bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, žalobce by toto pobytové oprávnění nevyužíval a ke společnému soužití na území České republiky s otcem by tedy nedocházelo, neboť by žalobce i nadále společně s matkou odjížděl každé tři měsíce v souladu s bezvízovým stykem z České republiky na Ukrajinu a zpět, považuje soud za zcela odpovídající zjištěnému stavu věci a nikoliv v rozporu se zájmem žalobce. Soud připomíná, že správní orgány vycházejí ze zásady, že správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, kdy byla žalobcova rodinná situace taková, jak je shrnuta výše. Jak uvádí žalovaná na str. 5 napadeného rozhodnutí, není vyloučeno, že v budoucnu nastane situace, kdy matka žalobce požádá o příslušné pobytové oprávnění, případně bude žalobce schopen pobývat na území České republiky částečně i bez matky a bude moci být v péči otce či jiného člena rodiny. Soud proto neshledává napadené rozhodnutí formalistickým, nýbrž rozhodnutím, které respektuje jak zákonné podmínky pro rozhodování o udělení trvalého pobytu, tak také, a to zejména, skutkové okolnosti tohoto případu, kdy společné soužití v rámci rodinných poměrů žalobce v tak nízkém věku zcela svědčí jeho soužití s matkou v zemi jejího původu a

nikoliv s otcem na území České republiky. K takovému pobytu žalobce nemá z hlediska věku a potřebné péče prozatím vytvořeny podmínky.

24. Žalovaná tak dle soudu postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a konkrétně smyslem § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, nepřiznal-li žalobci na základě jeho žádosti povolení k trvalému pobytu.
25. Soud neshledává důvodné ani námitky porušení ust. § 2 odst. 3 a § 2 odst. 4 správního řádu.
26. Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.
27. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
28. Byť žalobce porušení těchto ustanovení namítá bez jakékoliv specifikace důvodů, lze dovodit, že se žalobce s odkazem a zásady řízení dovolává vyhovění žádosti i přes skutečnost, že nejsou dány podmínky společného soužití žalobce s otcem. Lze jen usuzovat, že ve vztahu k těmto ustanovením se dovolává možnosti udělení oprávnění k pobytu poukazem na oprávněný zájem žalobce jako dítěte a zájem jeho otce jako rodiče, na okolnosti daného případu, kdy místa pobytu rodičů žalobce jsou v odlišných zemích, a matka nemá upraven pobyt na území České republiky. Ač jde jistě o oprávněné zájmy otce, avšak nikoliv jediné o zájem otce, nýbrž také žalobce (ten je také dán zájmem o soužití a péči matky), neodpovídalo by udělení trvalého pobytu okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), popřelo by smysl oprávněných zájmů žalobce a nerespektovalo by podmínky stanovené zákonem (§ 2 odst. 3 správního řádu). Soud přisvědčuje žalované v tom, že právě tyto okolnosti nepodporují vyhovění žádosti a rozhodnutí správních orgánů jsou přiměřená daným rodinným poměrům a zájmu dítěte.
29. Uvedené souvisí s nedůvodností i další žalobcovy námitky – nedostatečného posouzení dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
30. Podle § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
31. Oporu v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů nemá námitka žalobce, že by se žalovaná nezabývala dopady rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná předně na str. 3 napadeného rozhodnutí odkázala na posouzení přiměřenosti dopadu

rozhodnutí do života žalobce z hlediska ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, jednak sama zvážila účinky dopadů rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce, kdy podstata důvodů, pro které nebylo žalobci vydáno povolení k trvalému pobytu (závislost žalobce na péči matky a její pouhý krátkodobý pobyt na území České republiky, pracovní vytíženost otce, to, že sám žalobce uvedl, že nemůže pobývat na území České republiky celoročně) je rozhodná i pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce. Není důvodu považovat za nepřiměřené nevyhovění žádosti, když je žalobce v situaci, kdy nemůže pobývat na území České republiky sám jen společně s otcem. Je spíše otázkou, a to nikoliv trvalého pobytu žalobce, proč nebylo dříve vyhověno žádosti matky žalobce o pobyt na území, jestliže otec žalobce tvrdí, že rodinu živí a má zajištěno bydlení, případně proč matka nepodala novou žádost o udělení pobytového oprávnění. Vzhledem k tomu, že toto není předmětem řízení v dané věci a žalobce v tomto směru žádné konkrétní skutečnosti netvrdil, nelze než vycházet ze skutkového a právního stavu, který byl prokazován v průběhu správního řízení a který uvedenými okolnostmi nesvědčí o nepřiměřeném zásahu, v důsledku něhož by mělo být povolení vydáno. Je třeba přisvědčit žalované v její úvaze, že udělení trvalého pobytu žalobci by ve vztahu k zájmům žalobce a jeho otce nic nevyřešilo. Nevedlo by k umožnění pobytu matky, na jejíž péči je žalobce závislý a s níž by stejně pobýval na území České republiky jen krátkou dobu. Žalobce nadto v uvedené námitce pouze obecně poukazuje na výčet hledisek, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, aniž by k těmto hlediskům cokoli konkrétního doplnil. Je-li mezi těmito hledisky také věk žadatele, délka pobytu na území a vazby ke státu, jehož je žalobce státním občanem, tak hodnocení těchto kritérií by za daných okolností a nízkému věku žalobce nemohlo vést k závěrům o nepřiměřenosti rozhodnutí.

VI. Závěr

32. Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
33. Na základě shora uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákona jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě

obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. listopadu 2021

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu